

The Folly of Desire

William Blake *The Sick Rose*

O Rose thou art sick.
The invisible worm,
That flies in the night
In the howling storm:

Has found out thy bed
Of crimson joy:
And his dark secret love
Does thy life destroy.

William Butler Yeats *Leda and the Swan*

A sudden blow: the great wings beating still
Above the staggering girl, her thighs caressed
By the dark webs, her nape caught in his bill,
He holds her helpless breast upon his breast.

How can those terrified vague fingers push
The feathered glory from her loosening thighs?
And how can body, laid in that white rush,
But feel the strange heart beating where it lies?

A shudder in the loins engenders there
The broken wall, the burning roof and tower
And Agamemnon dead.

Being so caught up,
So mastered by the brute blood of the air,
Did she put on his knowledge with his power
Before the indifferent beak could let her drop?

William Shakespeare *Sonnet 147*

My love is as a fever, longing still
For that which longer nurseth the disease,
Feeding on that which doth preserve the ill,
The uncertain sickly appetite to please.

My reason, the physician to my love,
Angry that his prescriptions are not kept
Hath left me, and I desperate now approve,
Desire is death, which physic did except.

Past cure I am, now reason is past care,
And frantic-mad with evermore unrest,
My thoughts and my discourse as madmen's are,
At random from the truth vainly express'd.

For I have sworn thee fair and thought thee bright,
Who art as black as hell, as dark as night.

La follia del desig

La rosa malalta

Oh, rosa, estàs malalta!
El cuc invisible,
Que de nit vola
En la tempesta que udola:

Ha descobert el teu jaç
De joia carmesina:
I el seu amor, fosc i secret,
Et marfon la vida.

Leda i el cigne

Un cop sobtat: les grans ales baten serenes
Sobre la noia trontollosa, les fosques membranes dels dits
Li acaricien les cuixes, el bec li espicassa el clatell,
Sosté les seves sines indefenses contra el seu pit.

Com poden aquests dits imprecisos i esfereïts
Apartar de les seves blanques cuixes la glòria
emplomallada?
I com pot el cos, estès en aquest devessall albí,
No sentir del cor estrany la batgedada?

Un sotrac al llom engendra
La muralla caiguda, el terrat i la torre en flames
I la mort d'Agamèmnon.

Tan sotmesa,
Tan dominada per la força bestial de l'aire,
Li va fusionar energia i enteniment
Abans que la deixés anar el bec indiferent?

Sonnet 147

El meu amor és com una febre, que en silenci anhela
Allò que la malaltia nodreix,
S'alimenta d'allò que la manté,
L'incert apetit malaltís que cal satisfer.

La meva raó, el metge del meu amor,
Enutjat perquè els seus consells no atenc
M'ha abandonat, i ara, desesperat, accepto
Que desig i mort són el mateix, amb excepció de la
medicina.

No tinc cura, ara que la raó sobrepassa la precaució,
I frenètic amb inquietud eterna,
Els meus pensaments i el meu discurs d'un foll són,
A l'atzar de la veritat vanament expressada.

He jurat que eres justa i t'he considerat radiant,
Tu, que ets tan negra com l'infern, tan fosca com la nit.

William Shakespeare *Sonnet 75*

So are you to my thoughts as food to life,
Or as sweet-season'd showers are to the ground;
And for the peace of you I hold such strife,
As 'twixt a miser and his wealth is found.

Now proud as an enjoyer and anon
Doubting the filching age will steal his treasure,
Now counting best to be with you alone,
Then better'd that the world may see my pleasure,

Sometime all full with feasting on your sight,
And by and by clean starved for a look,
Possessing or pursuing no delight
Save what is had or must from you be took.

Thus do I pine and surfeit day by day,
Or gluttoning on all, or all away.

Sonnet 75

Ets per al meu pensament com l'aliment per a la vida,
O com els plugims de temporada per al terra;
I perquè tinguis pau hi poso tant d'esforç,
Talment com l'avar es desviau per amassar riquesa.

Orgullós ara com algú que gaudeix i de sobte
temorós que l'edat furtadora li robi el tresor,
Més aviat espero estar amb tu a soles,
I millor que el món contempli el meu plaer,

De vegades celebro plenament en veure't,
I, després, moro perquè em miris,
No posseeixo ni persegueixo cap delit
Retinc el que de tu partit cal treure.

Així delejo i sadollo la fam dia rere dia,
Afartant-me de tot o sense res de res.

Bertold Brecht *Über die Verführung von Engeln*

(per petició de l'artista, aquest poema queda en l'alemany original sense traduir)

Engel verführt man gar nicht oder schnell.
Verzieh ihn einfach in den Hauseingang
Steck ihm die Zunge in den Mund und lang
Ihm untern Rock, bis er sich naß macht, stell
Ihm das Gesicht zur Wand, heb ihm den Rock
Und fick ihn. Stöhnt er irgendwie beklommen
Dann halt ihn fest und laß ihn zweimal kommen
Sonst hat er dir am Ende einen Schock.
Ermahn ihn, dass er gut den Hintern schwenkt
Heiß ihn dir ruhig an die Hoden fassen
Sag ihm, er darf sich furchtlos fallen lassen
Dieweil er zwischen Erd und Himmel hängt –
Doch schau ihm nicht beim Ficken ins Gesicht
Und seine Flügel, Mensch, zerdrück sie nicht.

Goethe *Ganymede*

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herz drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!

Daß ich dich fassen möchte'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich, schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.

Ganymedes

En la resplendor del sol,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardor
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!

Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfonc;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.

Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend nach mir aus dem Nebeltal.

Ich komm', ich komme!
Wohin? Ach, wohin?
Hinauf! Hinauf strebt's.
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehrenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfängen!
Aufwärts
an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Auden *Ganymede*

He looked in all His wisdom from the throne
Down on that humble boy who kept the sheep,
And sent a dove; the dove returned alone:
Youth liked the music, but soon fell asleep.

But He had planned such future for the youth:
Surely, His duty now was to compel.
For later he would come to love the truth,

It did not work. His conversation bored
The boy who yawned and whistled and made faces,
And wriggled free from fatherly embraces;

But with the eagle he was always willing
To go where it suggested, and adored
And learnt from it so many ways of killing.

And own his gratitude. His eagle fell.

e.e. cummings *the boys I mean are not refined*

the boys i mean are not refined
they go with girls who buck and bite
they do not give a fuck for luck
they hump them thirteen times a night

one hangs a hat upon her tit
one carves a cross on her behind
they do not give a shit for wit
the boys i mean are not refined
they come with girls who bite and buck
who cannot read and cannot write
who laugh like they would fall apart
and masturbate with dynamite

Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.

Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?
Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, s'inclinen
cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraçeu-me!
Amunt,
en la vostra sina,
pare de tot amor!

Ganymedes

Des del tron, va observar amb tota la seva saviesa
Aquell humil noi que cuidava de les ovelles,
I va enviar un colom; sola l'au va tornar:
Al jove li agradava la música, però es va adormir aviat.

Ell havia planejat el futur del noi:
Ara, sens dubte, el seu deure era fer que es complís.
Però més endavant, apreciaria la veritat,

No va funcionar. La seva conversa avorria
El noi, que badallava, xiulava, feia ganyotes
I defugia abraçades paternals;

Però amb l'àguila sempre estava disposat
A anar on suggerís, l'adorava
I n'aprenué moltes maneres de matar.

I li estava molt agraït. La seva àguila va caure.

els nois de qui parlo no són refinats

els nois de qui parlo no són refinats
van amb noies que repten i mosseguen
desafien la sort
carden amb elles tretze vegades cada nit

un penja un barret sobre la seva teta
un altre esculpeix una creu a la seva esquena
tant els fa el sentit comú
els nois de qui parlo no són refinats
venen amb noies que mosseguen i repten
que no saben llegir ni escriure
que riuen com si haguessin de desmoronar
i es masturben amb dinamita

the boys i mean are not refined
they cannot chat of that and this
they do not give a fart for art
they kill like you would take a piss

they speak whatever's on their mind
they do whatever's in their pants
the boys i mean are not refined
they shake the mountains when they dance

els nois de qui parlo no són refinats
no saben parlar de res
l'art els importa una merda
maten amb la facilitat que pixaries

diuen el primer que els passa pel cap
fan el que els rota
els nois de qui parlo no són refinats
sotraguegen les muntanyes quan ballen

"the boys i mean are not refined". Copyright 1935, © 1963, 1991 by the Trustees for the E. E. Cummings Trust. Copyright © 1978 by George James Firmage, from COMPLETE POEMS: 1904-1962 by E. E. Cummings, edited by George J. Firmage. Used by permission of Liveright Publishing Corporation.

W.B. Yeats Excerpt from *Sailing to Byzantium*

III

O sages standing in God's holy fire
As in the gold mosaic of a wall,
Come from the holy fire, perne in a gyre,
And be the singing masters of my soul.
Consume my heart away; sick with desire
And fastened to a dying animal
It knows not what it is; and gather me
Into the artifice of eternity.

William Blake Night II, from "The Four Zoas" (The Wail of Enion)

I am made to sow the thistle for wheat; the nettle for a
nourishing dainty
I have planted a false oath in the earth, it has brought
forth a Poison Tree
I have chosen the serpent for a counsellor and the dog
For a schoolmaster to my children
I have blotted out from light and living the dove and
nightingale
And I have caused the earthworm to beg from door to
door
I have taught the thief a secret path into the house of
the just
I have taught pale Artifice to spread his nets upon the
morning
My heavens are brass, my earth is iron, my moon a clod
of clay
My sun a pestilence burning at noon, and a vapour of
death in night.

What is the price of Experience? Do men buy it for a
song
Or Wisdom for a dance in the street? No - it is bought
with the price
Of all that a man hath - his house, his wife, his children.

Wisdom is sold in the desolate market where none
come to buy
And in the wither'd field where the farmer ploughs for
bread in vain.

Fragment de *Navegar a Bizanci*

III

Oh, savis, guardians del foc sagrat de Déu
Com en el mosaic daurat d'una paret,
Sortiu del foc sagrat, gireu en un remolí,
I apropieu-vos de la meva ànima amb els vostres cants.
Consumiu-me el cor; malalt de desig
I lligat a un animal moribund
No sap de què es tracta; i em recull
En l'artifici de l'eternitat.

Nit II, d'«Els quatre Zoas» (El gemec d'Enion)

Estic fet per sembrar el card enmig del blat; l'ortiga
enmig d'una nutritiva exquisidesa
He plantat al terra un jurament fals, que ha fet néixer
un Arbre Enverinat
He triat la serp com a consellera i el gos
Com a mestre dels meus fills
He fugit de la llum i he encarnat el colom i el rossinyol

I he fet que el cuc de terra s'arrossegui de porta en
porta
He ensenyat al lladre un camí secret per entrar a la
casa del just
He mostrat al pàl·lid Artifici com estendre les xarxes
sobre el matí
Els meus cels són de llautó, la meva terra és de ferro, la
meva lluna és una gleva de fang
El meu sol és una pestilència que crema al migdia i un
vapor mortal de nit

Quin és el preu de l'Experiència? La compren els
homes per una cançó?
O la Saviesa per un ball al carrer? No, es compra pel
preu
De tot el que un home té: la seva casa, la seva dona, els
seus fills.
La Saviesa es ven al desolat mercat on ningú no va a
comprar
I al camp marcit on el granger llaura inútilment per
obtenir pa.